
САРА ДЖ. МААС
ДІМ НЕБА І ПОДИХУ
РОМАН ІЗ ЦИКЛУ «МІСТО ПІВМІСЯЦЯ»

САРА ДЖ. МААС

Дім Неба і Подиху

House of Sky and Breath

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), модель claude-opus-5, за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: House of Sky and Breath, Sarah J. Maas.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

ЧАСТИНА ПЕРША

ПРОВАЛЛЯ

1

Як на вечір вівторка в Балеті Міста Півмісяця, театр був напрочуд повний. Від вигляду юрби у фоє, що пила, базікала й знайомилася, Брайс Квінлан сповнювали тиха радість і гордість.

Причина, чому театр сьогодні був такий повний, була лише одна. Вона могла б заприсягтися, що слухом фейрі чує, як сотні голосів довкола шепочуть: *Юніпер Андромеда*. Зірка сьогоднішньої вистави.

Та попри натовп, тут панували тиха шанобливість і спокій. Наче в храмі.

Брайс не полишало моторошне відчуття, що за нею стежать стародавні статуї богів, розставлені вздовж довгого фоє. А може, то була добре вбрана літня пара перевертнів біля статуї Хтони, богині землі, що напівлежала оголена, чекаючи на обійми свого коханого, Соласа. Перевертні, судячи із запаху, якісь великі коти, а судячи з годинників і прикрас, ще й багаті, відверто на неї витріщалися.

Брайс відповіла їм прісною усмішкою, не розтуляючи губ.

Щось подібне траплялося майже щодня після нападу минулої весни. Перші кілька разів це приголомшувало й бентежило: до неї підходили й ридали від вдячності. Тепер на неї просто дивилися.

Брайс не винуватила тих, хто хотів із нею заговорити, кому *треба було* з нею заговорити. Місто було зцілене, і зцілила його вона, але його мешканці...

Багато хто вже був мертвий, коли її першосвітло вибухнуло над Місяцеградом. Гантові пощастило: він робив останні вдихи, коли першосвітло його врятувало. П'яти тисячам інших так не пощастило.

Їхнім родинам так не пощастило.

Через Істрос до туманів Кістяного Кварталу пливло стільки темних човнів, що вони скидалися на зграю чорних лебедів. Гант підняв її в небо, щоб вона це побачила. Набережні вздовж річки аж роїлися людьми, і їхнє жалобне голосіння здіймалося до низьких хмар, де ширяли вони з Гантом.

Гант тільки міцніше пригорнув її та поніс додому.

— Сфотографуйте, — гукнула тепер перевертням Ембер Квінлан, що стояла біля мармурового торса Оґенас, богині океану, яка поставала з хвиль: повні груди з гострими сосками, руки здійнято вгору. — Лише десять золотих марок. П'ятнадцять, якщо хочете й самі бути в кадрі.

— Бляха, мамо, — пробурмотіла Брайс. Ембер стояла, взявши руки в боки, розкішна в шовковистій сірій сукні й пашміні. — Будь ласка, не треба.

Ембер розтулила рота, ніби хотіла сказати ще щось присоромленим перевертням, які вже поспішали до східних сходів, але чоловік її перебив.

— Підтримую прохання Брайс, — сказав Рендалл, ефектний у своєму темно-синьому костюмі.

Ембер звела обурені темні очі на вітчима Брайс (а як на саму Брайс, її єдиного батька), але Рендалл недбало показав на широкий фриз позаду них.

— Оцей нагадує мені Аталара.

Брайс вигнула брову, вдячна за зміну теми, і обернулася туди, куди він показував. На фризі могутній фейрі завмер над ковадлом, здійнявши в кулаку молот до неба; з небес била блискавка, наповнювала молот і стікала вниз, до того, на що мав упасти удар: до меча.

На табличці було написано просто: *Невідомий скульптор. Пальміра, близько 125 р. в. е.*

Брайс підняла телефон і зробила фото, а тоді відкрила листування з контактом *Гант Аталар Грає в Сонцебол Краще за Мене*.

Заперечити вона не могла. Минулого тижня одного сонячного дня вони пішли пограти на місцеве поле для сонцеболу, і Гант одразу розгромив її вщент. Дорогою додому він змінив своє ім'я в її телефоні.

Кілька рухів великими пальцями, і знімок полетів в ефір разом із приписом: *Твій давно загублений родич*?

Вона сховала телефон у клатч і помітила, що мати за нею спостерігає.

— Що? — буркнула Брайс.

Але Ембер лише кивнула на фриз.

— Хто на ньому зображений?

Брайс глянула на вузеньку смужку письма в нижньому правому кутку.

— Тут сказано лише: *Кування Меча*.

Мати придивилася до напівстертого різьблення.

— Якою мовою?

Брайс намагалася стояти невимушено.

— Старою Мовою фейрі.

— А. — Ембер стиснула губи, а Рендалл розважливо подався крізь натовп роздивлятися височенну статую Богині Місяця, що цілилася з лука в небеса; біля її ніг сиділи два мисливські пси, а до стегна тулився мордою олень. — Ти досі вільно нею володієш?

— Ага, — сказала Брайс. І додала: — Стала в пригоді.

— Ще б пак. — Ембер заправила за вухо пасмо чорного волосся.

Брайс перейшла до наступного фриза, що звисав із далекої стелі на майже невидимих тросах.

— Цей про Перші Війни. — Вона пробіглася очима по рельєфу, вирізьбленому на десятифутовій мармуровій плиті. — Тут ідеться про... — Вона змусила себе зберегти незворушний вираз обличчя.

— Про що? — Ембер підступила ближче до зображення армії крилатих демонів, що ринули з небес на земне військо, вишикуване на рівнині внизу.

— Про те, як армії Хела прийшли завойовувати Мідґард у часи Перших Війн, — закінчила Брайс, стараючись говорити рівно. Стараючись відгородитися від спалахів пазурів, ікол і шкірястих крил, від гуркоту гвинтівки, що відлунював у кістках, від рік крові на вулицях, від крику, і крику, і...

— Здавалося б, цей експонат мав би нині бути популярним, — зауважив Рендалл, що повернувся до них і теж роздивлявся фриз.

Брайс не відповіла. Вона не надто любила обговорювати з батьками події минулої весни. А надто посеред переповненого театрального фоє.

Рендалл кивнув підборіддям на напис.

— А тут що написано?

Гостро відчуваючи, що мати стежить за кожним порухом її вій, Брайс зберігала невимушену поставу, пробігаючи очима текст Старою Мовою фейрі.

Не те щоб вона намагалася приховати пережите. Вона *таки* говорила про це з мамою й татом кілька разів. Але щоразу все закінчувалося тим, що Ембер плакала або люто кляла ванірів, які зачинили двері перед стількома невинними, і тягар усіх маминих почуттів поверх її *власних*...

Простіше, збагнула Брайс, цієї теми не порушувати. Виговоритися Гантові або вигнати все з потом на танцювальних заняттях мадам Кайри двічі на тиждень. Крихітні кроки до того, щоб дозріти до справжньої терапії, на яку її весь час умовляла Юніпер, але і те, і те неабияк допомагало.

Брайс подумки переклала текст.

— Це фрагмент більшої композиції, яка, мабуть, оперізувала весь фасад якоїсь будівлі, і кожна плита розповідала свою частину історії. На цій сказано: *І глянули сім Принців Хела на Мідґард із заздрістю, і спустили свої нечестиві орди на наші об'єднані армії*.

— Схоже, за п'ятнадцять тисяч років нічого не змінилося, — сказала Ембер, і її очі затьмарилися.

Брайс тримала язика за зубами. Вона так і не розповіла мамі про Принца Аїдаса: про те, що він уже двічі їй допоміг і, схоже, не знав про темні задуми своїх братів. Якби мама дізналася, що вона водилася з п'ятим Принцом Хела, поняття *оскаженіти* довелося б визначати заново.

Але тут Ембер сказала:

— А *тут* ти не могла б улаштуватися на роботу? — Вона показала засмаглою рукою на парадний вхід Балету Міста Півмісяця, на його мистецькі виставки у фоє та ще на кількох повер-

хах, які постійно змінювалися. — Кваліфікація в тебе є. Було б ідеально.

— Вакансій не було. — Правда. До того ж вона не хотіла користатися статусом принцеси, щоб дістати місце. Працювати в такому місці, як мистецький відділ Балету, вона хотіла завдяки власним заслугам.

Робота у Фейських Архівах... Що ж, її вона точно отримала через те, що в ній бачили Принцесу фейрі. Але це чомусь було не те саме. Бо туди вона так сильно не прагнула.

— Ти хоч *пробувала*?

— Мамо, — сказала Брайс уже різкіше.

— Брайс.

— Пані, — жартома мовив Рендалл, щоб розрядити дедалі густішу напругу.

Брайс вдячно йому всміхнулася, але побачила, що мати супиться. Вона зітхнула, звівши очі до люстр-зірок над блискучою юрбою.

— Гаразд, мамо. Викладай.

— Що викладати? — невинно спитала Ембер.

— Свою думку про мою роботу. — Брайс зціпила зуби. — Роками ти гризла мене за те, що я асистентка, а тепер, коли я займаюся чимось кращим, цього замало?

Тут було геть не місце для такої розмови, коли довкола в межах чутності сновигає купа народу, але їй урвався терпець.

Ембер це, схоже, не обходило.

— Річ не в тому, що цього замало. Річ у тому, де саме ця робота.

— Фейські Архіви працюють незалежно від *нього*.

— Та невже? Бо я пам'ятаю, як він вихвалявся, що це фактично його особиста бібліотека.

Брайс напружено сказала:

— Мамо. Галереї більше немає. Мені потрібна робота. Пробач, що звичайна офісна робота з дев'ятої до п'ятої мені зараз недоступна. І що мистецький відділ Балету нікого не наймає.

— Я просто не розумію, чому ти не могла про щось домовитися з Джесібою. У неї ж досі є той склад. Їй напевно потрібна допомога, хай що вона там робить.

Брайс стрималася, щоб не закотити очі. Не минуло й доби після весняного нападу на місто, як Джесіба вивезла з галереї все, зокрема й безцінні томи, останнє, що лишилося від стародавньої Великої Бібліотеки Партосу. Більшість інших речей Джесіби тепер зберігалася на складі, чимало в ящиках, але Брайс гадки не мала, куди чаклунка перенесла книжки з Партосу, один із небагатьох залишків людського світу до приходу астері. Розпитувати Джесібу, де вони тепер, Брайс не наважилася. Просто диво, що астері ніхто не доніс про існування цих заборонених книжок.

— Я не можу без кінця просити про роботу, бо це вже скидатиметься на жебрання.

— А принцесі таке не личить.

Вона вже збилася з ліку, скільки разів казала мамі, що вона не принцеса.

Не хотіла нею бути, та й Король Осені, трясця, теж цього не хотів. Вона не розмовляла з цим мудаком від того останнього разу, коли він прийшов до неї в галерею, якраз перед її сутичкою з Михеєм. Коли вона показала, яка сила тече в її жилах.

Їй коштувало зусиль не глянути вниз, туди, де виріз легкої блідо-блакитної сукні спадав аж під груди, відкриваючи мітку у формі зірки між ними. На щастя, спина в сукні була досить закрита, щоб сховати витатуйований там Ріг. Біла мітка, наче давній шрам, різко вирізнялася на її веснянкуватій золотаво-

засмаглій шкірі. За три місяці після нападу на місто вона не зблякла.

Вона вже збилася з ліку, скільки разів ловила мамин погляд на своїй зірці, відколи батьки приїхали вчора ввечері.

Повз них пропливла зграйка розкішних красунь із шампанським у руках, лісових німф, судячи із запаху кедра й моху, і Брайс стишила голос.

— Що ти хочеш від мене почути? Що я повернуся додому в Нідарос і вдаватиму нормальну?

— А що поганого в нормальності? — Прекрасне мамине обличчя палало внутрішнім вогнем, що ніколи не пригасав, ніколи, нізащо не згасав. — Думаю, Гантові там сподобалося б.

— Гант досі служить у 33-му, мамо, — сказала Брайс. — Він там другий за рангом, бляха. І хоч він може тобі піддакувати й казати, що *залюбки* жив би в Нідаросі, ані на хвилину не думай, що він це всерйоз.

— Гарно ж ти його здала, — сказав Рендалл, не відриваючи очей від інформаційної таблички поруч.

Брайс не встигла відповісти, бо Ембер сказала:

— Не думай, ніби я не помітила, що між вами двома щось дивне.

Хто, як не мама, за п'ять хвилин зачепить аж дві теми, про які вона не хотіла говорити.

— У якому сенсі?

— Ви разом, але не *разом*, — навпростець сказала Ембер. — Це як розуміти?

— Це не твоя справа. — І справді не її. Але, наче він її почув, телефон у клатчі завібрував. Вона вихопила його й глянула на екран.

Гант написав: *Можу лише мріяти, що колись і в мене буде такий прес.*

Брайс не стримала півусмішки, знову глянула на м'язистого фейрі на фризі й відповіла: *Узагалі-то, думаю, в тебе на кілька кубиків більше...*

— Не ігноруй мене, Брайс Аделаїдо Квінлан.

Телефон завібрував знову, але відповіді Ганта вона не прочитала, а сказала матері:

— Можеш, будь ласка, облишити це? І не починай про це, коли прийде Гант.

Ембер розтулила рота, але Рендалл сказав:

— Згода. Жодних допитів про роботу чи особисте життя, коли прийде Гант.

Мати недовірливо насупилася, але Брайс сказала:

— Мамо, просто... годі, гаразд? Робота мене влаштовує, а між мною й Гантом усе так, як ми з ним домовилися. У мене все добре. На цьому й зупинімося.

Це була брехня. Почасти.

Насправді робота їй *подобалася*, і дуже. У закритому крилі Фейських Архівів зберігався цілий скарб стародавніх артефактів, до яких століттями нікому не було діла, а тепер їх належало дослідити й каталогізувати, щоб наступної весни відправити на пересувну виставку.

Вона сама визначала свій графік і звітувала лише керівникові дослідницького відділу, перевертню-сові, одному з небагатьох працівників не з фейрі, який працював тільки від сутінків до світанку, тож вони майже не перетиналися. Найгірше за весь день було заходити до розлогого комплексу через головні корпуси, де на неї витріщалися всі вартові. Дехто навіть кланявся. А потім ще треба було пройти через атріум, де бібліотекарі й відвідувачі теж зазвичай не зводили з неї очей.

Тепер на неї витріщалися всі, і вона це, бляха, ненавиділа. Але нічого з цього Брайс мамі розповідати не хотіла.

— Гаразд, — сказала Ембер. — Ти ж знаєш, я просто хвилююся.

Щось у грудях Брайс пом'якшало.

— Знаю, мамо. І знаю...

Вона шукала слова.

— Мені справді легше від думки, що я можу повернутися додому, якщо захочу. Але не зараз.

— Справедливо, — докинув Рендалл і промовисто глянув на Ембер, а тоді обійняв її за талію й повів до іншого фриза в протилежному кінці театрального фоє.

Брайс скористалася нагодою, дістала телефон і побачила, що Гант написав два повідомлення: Хочеш *порахувати мої кубики, коли повернемося з балету*?

У животі в неї все стислося, пальці ніг підібгалися в туфлях на підборах, і ще ніколи вона не була така вдячна, що нюх у її батьків людський.

Гант додав: *До речі, буду за п'ять хвилин. Ісая затримав мене з новою справою.*

Вона надіслала піднятий великий палець, а потім відповіла: *Буууудь ласка, приходь ЯКНАЙШВИДШЕ. Мені щойно влаштували справжній допит про мою роботу. І про тебе.*

Гант відписав миттю, і Брайс прочитала, повільно йдучи за батьками туди, де вони роздивлялися фриз: А *що про мене*?

— Брайс, — гукнула мама, показуючи на фриз перед собою. — Глянь на цей. Це ж Джей-Джей.

Брайс підвела очі від телефона й широко всміхнулася.

— Крута войовниця Джемова Джина. — Там, на стіні, висіло зображення пегаса (хоч і не пегаса-єдинорога, як дитяча іграшка Брайс), що мчав у бій. Верхи на ньому сиділа постать в обладунках, зі здійнятим мечем і в шоломі, що ховав будь-які прикмети. Брайс зробила фото й надіслала Гантові.

Джей-Джей часів Перших Війн на службу прибула!

Вона саме збиралася відповісти на Гантове *А що про мене?*, коли мама сказала:

— Скажи Гантові, хай кидає фліртувати й уже покваплюється.

Брайс скривилася на маму й сховала телефон.

Стільки всього змінилося, відколи відкрилося, що вона дочка Короля Осені й Зоренароджена спадкоємиця: на неї витріщалися, вона тепер носила на вулиці кепку й темні окуляри, щоб лишатися бодай трохи анонімною, працювала у Фейських Архівах. Але принаймні мама лишалася такою самою.

Брайс не могла вирішити, втішає це її чи ні.

✦

Увійшовши до приватної ложі в янгольській секції театру, тобто в ложах ліворуч від сцени, на ярус вище від партеру, Брайс усміхнулася важкій золотій завісі, що ховала сцену. До початку вистави лишалося тільки десять хвилин. До миті, коли світ побачить, яка шалено талановита Юніпер.

Ембер граційно опустилася в одне з червоних оксамитових крісел у першому ряду ложі, Рендалл сів поруч. Мати Брайс не всміхалася.

З огляду на те, що королівські ложі фейрі займали крило навпроти, Брайс її не винуватила. А з огляду на те, що чимало блискучої, обвішаної коштовностями знаті витріщалося на Брайс, диво, що Ембер досі не показала їм середнього пальця.

Рендалл присвиснув, оцінивши першокласні місця, і визирнув за золоте поруччя.

— Гарний краєвид.

Повітря за спиною Брайс наелектризувалося, загуло, ожило. Волоски на руках стали дибки. З аванложі долинув чолові-

чий голос:

— Перевага крил: ніхто не хоче сидіти позаду тебе.

Брайс навчилася гостро відчувати присутність Ганта, так, як чують у вітрі запах блискавки. Варто було йому ввійти до кімнати, і вона знала, що він тут, із того, як у тілі здіймалася хвиля сили. Наче її магія, сама її кров відгукувалася на його.

Тепер вона побачила, що Гант стоїть у дверях і вже смикає чорну краватку на шиї.

Просто... трясця.

Він убрався в чорний костюм і білу сорочку, скроєні точно по його могутньому, м'язистому тілу, і ефект був нищівний. Додати ще сірі крила, що все це обрамлювали, і вона пропала.

Гант багатозначно гмикнув, але кивнув Рендаллові.

— А ти вмієш причепуритися, чоловіче. Вибач, що спізнився. — Брайс ледве чула татову відповідь, роздивляючись справжній малахимський бенкет для очей перед собою.

Минулого місяця Гант підстригся коротше. Не надто коротко, бо вона втрутилася, перш ніж стиліст-дракі встиг обчикрижити всі ті прекрасні пасма, але волосся до плечей більше не було. Коротша стрижка йому личила, проте й через кілька тижнів вона досі щоразу дивувалася, бачачи його волосся охайно підстриженим до потилиці, і лише кілька пасом спереду були ще досить неслухняні, щоб вибиватися крізь отвір у його кепці для сонцеболу. Сьогодні, однак, він зачесав їх і приборкав, відкривши чисте чоло.

До цього вона теж досі не звикла: татуювання немає. Жодного сліду років мук, що їх витерпів янгол, окрім літери С, проставленої поверх рабської мітки на правому зап'ясті, яка позначала його як вільного. Не повноправного громадянина, але ближчого до цього, ніж перегрини.

Мітку ховали манжети піджака й сорочки під ним, і Брайс підвела погляд на Гантове обличчя. У роті пересохло від неприхованого голоду в його темних розкосих очах.

— Ти теж нічогенька, — сказав він і підморгнув.

Рендалл кашлянув, але далі гортав програмку. Ембер поруч робила те саме.

Брайс провела рукою по своїй блакитній сукні.

— Оця стара ганчірка?

Гант гигикнув і знову смикнув краватку.

Брайс зітхнула.

— Будь ласка, скажи, що ти не з тих великих крутих мужиків, які здіймають бучу через те, як вони ненавидять ошатно вбиратися.

Тепер уже кашлянула Ембер, але в Гантових очах затанцювали бісики, і він сказав Брайс:

— Добре, що мені не доводиться робити це надто часто, га?

Відповісти їй завадив стукіт у двері ложі, і з'явився офіціант-сатир із тацею шампанського в подарунок.

— Від міс Андромеда, — оголосив чоловік із роздвоєними ратицями.

Брайс усміхнулася на весь рот.

— Ого. — Вона подумки зазначила собі подвоїти букет, який збиралася завтра надіслати Джун. Вона взяла келих, що його простягнув сатир, але не встигла піднести до губ, бо Гант спинив її, м'яко поклавши руку на зап'ястя. Після цієї весни вона офіційно скасувала своє правило «Жодного алкоголю», але підозрювала, що цей дотик не мав нічого спільного з нагадуванням не поспішати.

Вигнувши брову, вона дочекалася, доки офіціант піде, і спитала:

— Хочеш сказати тост?

Гант сягнув у внутрішню кишеню піджака й дістав коробочку м'ятних драже. Чи того, що здавалося м'ятними драже. Вона ледве встигла зреагувати, як він укинув їй у келих білу пігулку.

— Якого *Хела*...

— Просто перевіряю. — Гант придивився до її келиха. — Якщо туди підмішали наркотик чи отруту, воно позеленіє.

Ембер схвально докинула:

— Сатир сказав, що напої від Юніпер, але звідки тобі знати, Брайс? Там може бути що завгодно. — Мама кивнула Гантові. — Добре придумав.

Брайс хотіла заперечити, але... Гант мав рацію.

— І що мені тепер із ним робити? Воно зіпсоване.

— Пігулка без смаку, — сказав Гант і цокнувся з нею келихом, коли шампанське лишилося блідо-золотим. — До дна.

— Як вишукано, — сказала вона, але випила. Смакувало воно так само, як шампанське, без жодного натяку на розчинену пігулку.

Золоті бра й підвісні люстри-зірки двічі пригасли, попереджаючи, що до початку п'ять хвилин, і Брайс із Гантом сіли за її батьками. Звідси вона ледве розрізняла Ф'юрі в першому ряду.

Гант, схоже, простежив за її поглядом.

— Вона не захотіла сидіти з нами?

— Ні. — Брайс оглянула блискуче темне волосся подруги, її чорний костюм. — Вона хоче бачити кожну краплину поту Юніпер.

— Я думав, вона бачить це щоночі, — іронічно сказав Гант, і Брайс грайливо поворушила бровами.

Але Ембер обернулася в кріслі, і її обличчя осяяла щира усмішка.

— Як там Ф’юрі з Юніпер? Уже з’їхалися?

— Два тижні тому. — Брайс витягнула шию, роздивляючись Ф’юрі, яка, схоже, читала програмку. — І в них усе дуже добре. Думаю, цього разу Ф’юрі тут надовго.

Мама обережно спитала:

— А ви з Ф’юрі? Я знаю, якийсь час між вами було не все гаразд.

Гант зробив їй ласку й утупився в телефон. Брайс знічев’я погортала програмку.

— Щоб усе залагодити з Ф’юрі, знадобився час. Але в нас усе добре.

Рендалл спитав:

— Акстар досі займається тим, що вміє найкраще?

— Ага. — Більше про найманське ремесло подруги Брайс воліла не говорити. — Але вона щаслива. І, що важливіше, Джун і Ф’юрі щасливі разом.

— Добре, — сказала Ембер, лагідно всміхаючись. — Вони така гарна пара. — А що мама була... ну, мамою, Ембер зміряла поглядом Брайс і Ганта й без найменшого сорому заявила: — Ви двоє теж були б, якби нарешті розібралися зі своїм лайном.

Брайс сповзла нижче в кріслі й затулила програмкою палюче-червоне обличчя. Чому досі не гасять світло? Але Гант і оком не змигнув:

— Усе добре приходить до тих, хто вміє чекати, Ембер.

Брайс насупилася від зарозумілості й веселощів у його тоні, кинула програмку собі на коліна й оголосила:

— Сьогодні для Джун важливий вечір. Постарайтеся не зіпсувати його безглуздими пікіровками.

Ембер поплескала Брайс по коліну й знову обернулася до сцени.

Гант допив шампанське, і в Брайс знову пересохло в роті від того, як рухалася його широка, дужа шия, коли він ковтав. А тоді він сказав:

— А я думав, ти любиш пікіровки.

Брайс могла або пускати слину, або відвернутися, тож, щоб не зіпсувати сукню, взялася роздивлятися публіку, що розходилася по місцях. На її ложу поглядала не одна людина.

Особливо з лож фейрі навпроти. Ні її батька, ні Рунна не було видно, але кілька холодних облич вона впізнала. Серед них були батьки Трістана Флінна, лорд і леді Готорн, а між ними сиділа їхня дочка Сатія, снобка за покликанням. Нікого з блискучої знаті присутність Брайс, схоже, не тішила. От і добре.

— Сьогодні для Джун важливий вечір, пам'ятаєш? — пробурмотів Гант, і кутики його губ смикнулися вгору.

Вона спопелила його поглядом.

— Що?

Гант кивнув на фейську знать, що кривила губи навпроти.

— Я ж бачу, як ти обмірковуєш, чим би їх розлютити.

— Неправда.

Він нахилився й прошепотів, торкнувшись подихом її шиї:

— Правда, і я це знаю, бо сам думав про те саме. — Згори й знизу блиснуло кілька спалахів, і вона знала, що фотографують аж ніяк не завісу.

Брайс відхилилася, щоб глянути на Ганта, на обличчя, яке знала так само добре, як власне. Якусь мить, якусь надто коротку вічність вони дивилися одне на одного. Брайс ковтнула, але не змогла змусити себе ворухнутися. Розірвати цей контакт.

У Ганта смикнувся борлак. Але й він більше нічого не сказав.

Три довбані місяці цих тортур. Дурнувата угода. Друзі, але більше, ніж друзі. Більше, але без жодних тілесних переваг.

Нарешті Гант хрипко сказав:

— Дуже мило з твого боку прийти сюди заради Юніпер.

Вона відкинула волосся за плече.

— Ти так кажеш, ніби це якась велика жертва.

Він кивнув підборіддям на фейську знать, що досі кривилася.

— Тут не вдягнеш кепку й темні окуляри, тож... так.

Вона зізналася:

— Краще б вона дала нам місця на гальорці.

Натомість Юніпер, зважаючи на Гантові крила, дістала їм цю ложу. Саме там, де всі могли бачити Зоренароджену Принцесу й Полеглого Янгола.

Оркестр почав налаштовуватися, і звуки скрипок та флейт, що поволі прокидалися, привернули увагу Брайс до оркестрової ями. М'язи напружилися самі собою, ніби готуючись рухатися. Танцювати.

Гант знову нахилився й низько промуркотів:

— Знаєш, ти прекрасна.

— О, знаю, — сказала вона, хоч і прикусила нижню губу, щоб не всміхнутися на весь рот. Світло почало гаснути, і Брайс вирішила: до Хела все.

— То коли мені можна буде порахувати ті кубики, Аталаре?

Янгол прокашлявся, раз, удруге, і засовався в кріслі, шурхочучи пір'ям. Брайс самовдоволено всміхнулася.

Він пробурмотів:

— Ще чотири місяці, Квінлан.

— І три дні, — відрубала вона.

Його очі блищали в дедалі густішій темряві.

— Про що ви там удвох говорите? — спитала Ембер, і Брайс відповіла, не відриваючи погляду від Гантових очей: «Ні про що».

Але це було не «ні про що». Це була дурнувата угода, яку вона уклала з Гантом: не стрибати одразу в ліжко, а почекати з утіленням своїх бажань до Зимового сонцестояння. Провести літо й осінь, пізнаючи одне одного без такого тягаря, як психований Архангел і демони, що нишпорять довкола.

Так вони й зробили. Мучити одне одного фліртом дозволялося, але часом, а сьогодні особливо… вона дуже шкодувала, що взагалі таке запропонувала.

Шкодувала, що не може затягти його до гардеробної в авансцені позаду них і показати, наскільки саме їй подобається цей костюм.

Чотири місяці, три дні і… Вона глянула на витончений годинничок на зап'ясті. Чотири години. І щойно на Зимове сонцестояння стрілки годинника торкнуться півночі, *вона* торкнеться…

— Вогняний, бляха, Соласе, Квінлан, — прохрипів Гант, знову совгаючись у кріслі.

— Вибач, — пробурмотіла вона, вдруге за годину дякуючи долі, що її батьки не мають такого нюху, як у Ганта.

Але Гант засміявся й поклав руку на спинку її крісла, заплівши пальці в її розпущене волосся. Він здавався вдоволеним. Упевненим у своєму місці тут.

Вона глянула на батьків, що сиділи так само близько одне до одного, і не стримала усмішки. Мама теж не одразу дала волю своїм бажанням із Рендаллом. Ну, спочатку дещо… було. Далі про це Брайс думати собі не дозволяла. Але вона знала, що минув майже рік, перш ніж вони стали парою офіційно. І вийшло в них збіса добре.

Тож цими місяцями з Гантом вона дорожила. Так само, як дорожила танцювальними заняттями в мадам Кайри. Ніхто, крім Ганта, по-справжньому не розумів, через що вона пройшла: тільки Гант був біля Брами.

Вона розглядала його виразні риси, і її губи знову вигнулися в усмішці. Скільки ночей вони просиділи допізна, говорячи про все й ні про що? Замовляли вечерю додому, дивилися фільми, реаліті-шоу чи сонцебол, грали у відеоігри або сиділи на даху будинку, спостерігаючи, як малахими, відьми й дракі проносяться небом, наче падучі зорі.

Він поділився стількома речами зі свого минулого, сумними, жахливими й радісними.

Вона хотіла знати все. І що більше дізнавалася, то більше розповідала сама, і то більше вона...

Зірка на її грудях спалахнула світлом.

Брайс ляснула по ній долонею.

— Не треба було вдягати цю дурнувату сукню.

Пальці ледве закривали зірку, що шугала білим світлом у напівтемну залу, осяваючи кожне обличчя, тепер обернене до неї, саме коли оркестр стих, чекаючи на вихід диригента.

Глянути на фейрі навпроти вона не наважувалася. Побачити відразу й зневагу.

Ембер і Рендалл обернулися в кріслах: татове обличчя зморщилося від тривоги, очі Ембер розширилися від страху. Мама теж знала, що ті фейрі кривляться. Усе життя вона ховала Брайс від них саме через те, як вони поставилися б до сили, що тепер від неї променіла.

Якийсь придурок гукнув із зали внизу:

— *Гей! Вимкни світло!* — Обличчя Брайс запалало, коли кілька людей захихотіло, а тоді швидко замовкло.

Вона могла лише припустити, що Ф'юрі була десь поблизу.

Брайс накрила зірку обома долонями. Та взяла собі звичку світитися в *найгірші*, бляха, моменти, і цей був просто найганебніший.

— Я не знаю, як її вимкнути, — пробурмотіла вона й хотіла була підвестися з крісла та втекти до аванложі за портьєру.

Але Гант накрив її шрам теплою сухою долонею, зачепивши пальцями груди. Долоня в нього була досить широка, щоб закрити мітку й замкнути світло всередині. Воно просвічувало крізь його пальці, забарвлюючи світло-коричневу шкіру рожевим золотом, але втримати сяйво йому вдалося.

— Зізнайся: ти просто хотіла, щоб я тебе полапав, — прошепотів Гант, і Брайс не стримала дурного, запаморочливого сміху. Вона сховала обличчя на Гантовому плечі; гладенька тканина його костюма холодила їй щоки й чоло.

— Потрібна хвилинка? — спитав він, хоч вона знала, що він спопеляє поглядом усіх мудаків, які досі витріщаються. Фейську знать, що шипить про *ганьбу*.

— Може, підемо? — спитала Ембер, і голос її бринів від тривоги.

— Ні, — глухо сказала Брайс і поклала руку на Гантову. — Зі мною все добре.

— Ти не можеш так сидіти, — заперечила Ембер.

— Зі мною все добре, мамо.

Гант руки не забрав.

— Ми звикли, що на нас витріщаються. Правда, Квінлан? — Він блиснув усмішкою до Ембер. — Ніхто з нами, бляха, не зв'язуватиметься. — В усмішці прозирало лезо, нагадування кожному, хто дивився, що він не лише Гант Аталар, а ще й Умбра Мортіс. Тінь Смерті.

Він це ім'я заслужив.

Ембер знову схвально кивнула, а Рендалл вдячно схилив перед Гантом підборіддя. На щастя, тут вийшов диригент, і театром прокотилися оплески.

Брайс глибоко вдихнула, тоді повільно видихнула. Вона ніяк не могла керувати тим, коли зірка спалахує і коли гасне. Вона відпила шампанського й недбало сказала Гантові:

— Завтра на сайтах пліток буде заголовок: *Хтивий Умбра Мортіс лапає Зоренароджену Принцесу в балеті*.

— От і добре, — пробурмотів Гант. — Це підніме мій авторитет у 33-му.

Вона мимоволі всміхнулася. Це був один із його численних талантів: смішити її, навіть коли світ, здавалося, тільки й прагнув її принизити й відцуратися від неї.

Світло під його пальцями на її грудях згасло, і Брайс полегшено зітхнула.

— Дякую, — сказала вона, коли диригент підняв паличку.

Гант повільно, дуже повільно забрав руку з її грудей.

— Нема за що, Квінлан.

Вона знову скоса глянула на нього, дивуючись зміні в його тоні.

Але оркестр заграв наспівний вступ, завіса розсунулася, і Брайс, затамувавши подих, подалася вперед, чекаючи на тріумфальний вихід подруги.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/house-of-sky-and-breath/